

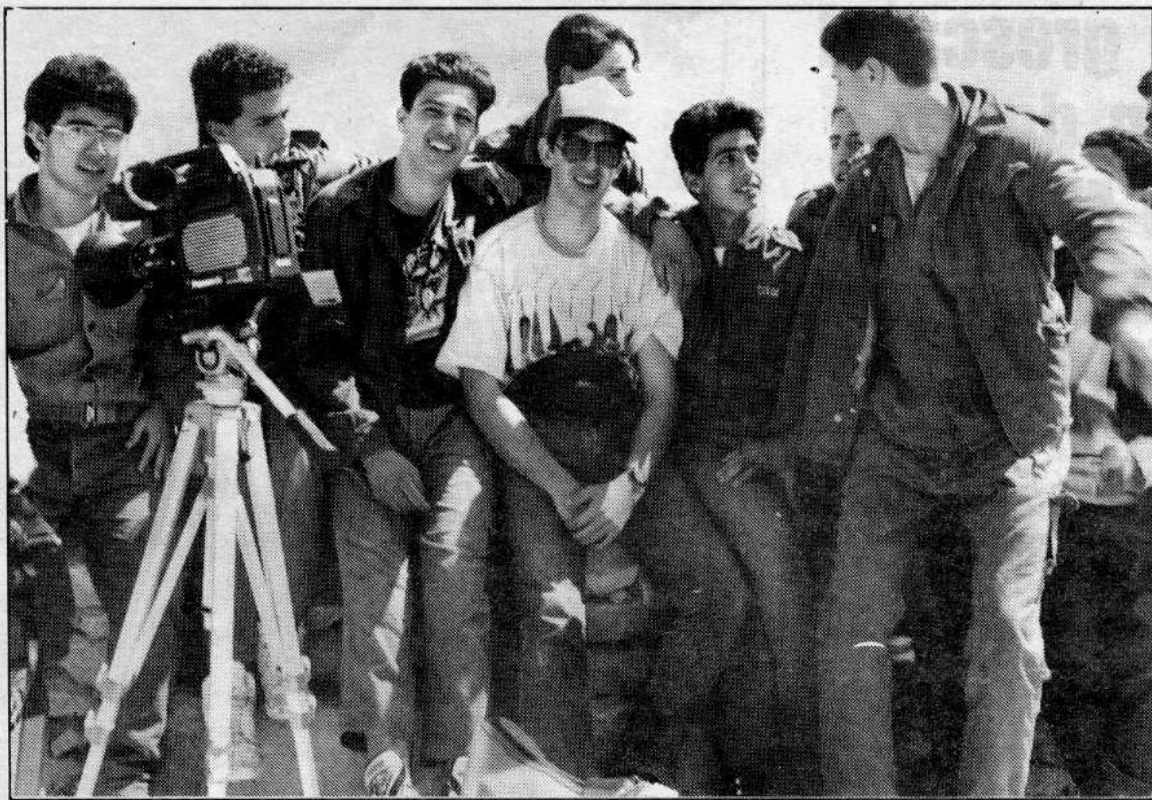
Un ceretà busca els orígens del poble d'Israel

Demostrar que el poble d'Israel va passar els quaranta anys de peregrinació pel desert, entre la fugida de la ira del faraó Ramsès II i l'arribada a la terra promesa per Jahvè, en terres que ara pertanyen a l'estat d'Israel, en contra del que sempre s'ha donat com a creença certa que la peregrinació es va fer en el desert de la península del Sinaí, ara de l'estat d'Egipte, és l'objectiu des de fa uns anys de diverses expedicions científiques al desert del Nègueb, i de la inversió de no pocs diners. En un dels equips d'investigació hi participa un jove estudiant de cinematografia d'Oceja, a l'Alta Cerdanya, Jean Louis Esteva, fill de Lluís Esteva, un dels principals activistes del catalanisme cultural a la Catalunya Nord.

Jean Louis Esteva fa les tasques de producció de l'equip cinematogràfic que acompanya el matrimoni Jean i Solange Maillat, biòlegs de la universitat Paul Sabatier, de Tolosa, que estudien des de fa dècades la flora del desert del Nègueb, i d'un indret concret anomenat Harkankun.

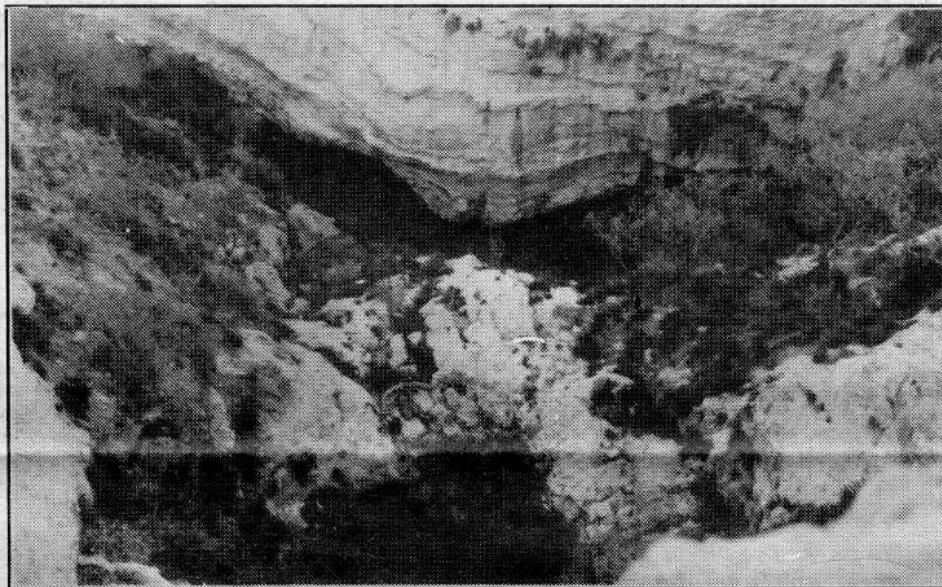
La feina d'aquest equip, que compta amb l'ajuda de la universitat, el suport tàctic de l'administració jueva, i la personal del mateix ambaixador de França a Israel, si bé aquest darrer a títol particular, ha estat i és localitzar les plantes que en el llibre del Pentateuc se citen quan s'explica l'itinerari fet per Moisès i les dotze tribus d'Israel, de què s'alimentaven o quines espècies servien com a plantes remeieres.

Segons ha explicat Jean Louis Esteva, ja s'han localitzat, catalogat i filmat diverses

JEAN LOUIS ESTEVA

A la foto de dalt, Jean Louis Esteva (amb gorra), envoltat de soldats israelians. Al costat, l'indret on se situa el passatge bíblic en què Moisès va fer brollar aigua de la pedra

JEAN LOUIS ESTEVA

d'aquestes espècies, com per exemple la de dos tipus d'acàcies que, segons la Bíblia, van ser utilitzades per fer la primera arca de l'aliança. Demostrar que aquestes plantes i arbres es crien o s'havien criat en el desert del Nègueb i no en el del Sinaí provaria, segons algunes teories, que el poble nòmada d'Israel va passar els quaranta anys del seu trànsit fins a la terra promesa en una zona que ara pertany a l'estat d'Israel, i no en un altra que domina Egipte.

Provar això a través de les

diverses expedicions que es fan, tant de tipus botànic com zoològic o arqueològic, és molt convenient per a l'estat d'Israel, tant des del punt de vista religiós com turístic. Des del punt de vista religiós, a ningú no se li escapa la importància que podria tenir la creació d'un nou santuari de la tradició jueva i també les implicacions polítiques de reforçament moral que suposaria per als partits polítics jueus més ortodoxos; i pel que fa al vessant turístic, significaria un nou pol d'atracció

que s'afegiria al ja tradicional dels llocs sants, lligats més amb la vida del cristianisme que amb la vida del judaisme.

Com a anècdota curiosa, resulta que una gran part d'aquestes investigacions que es fan al Nègueb, per demostrar la teoria del llarg sojorn israelià en terres de l'actual estat d'Israel, compten amb aportacions econòmiques molt importants dels cristians japonesos, que són més aviat pocs, però resulta que ben situats.

SALVADOR REDÓ